

РЕШЕНИЕ

№ 23685

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11265** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208, ал. 2, във вр. с чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от търговско дружество „ПРОФИЛЕНД АГРО“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез адвокат С. Г. Ц. - САК, с адрес за кореспонденция: област С., [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-325/31.10.2024 г. на Териториалния директор на НАП С., с което е оставена без уважение жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0094729/09.10.2024 г., издадено от Н. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което се налага заповед за вземане от Държавен фонд „Земеделие“.

В сезиращата съда жалба са изложени съображения за неправилност на процесното решение. Излага, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки публичният изпълнител на териториалната дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) С. е обезпечил събирането на установено и изискуемо вземане по изпълнително дело №[ЕИК] / 2024 г., като е забранил на третото задължено лице - Държавен фонд „Земеделие“, да предава дължимите на жалбоподателя суми по предстоящо плащане по заявление № 22/725419/0600378 за сумата от 21 695,31 лв. твърди, че с това си действие публичният изпълнител е предприел една от предвидените в чл. 198, ал. 1 от ДОПК обезпечителни мерки - заповед за вземането на длъжника, който е земеделски производител, видно от регистрационната му карта от 11.12.2019 г. със заверки за валидността ѝ от 11.12.2019 г. до 28.02.2023 г., представена пред Директора на

Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите С. (ТД на НАП С.).

Посочва, че съгласно приложимата разпоредба на чл. 195, ал. 2 от ДОПК, обезпечение се извършва от публичния изпълнител с налагането на обезпечителни мерки, когато без него ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни събирането на публичното задължение. Релевира съображения, че в конкретния случай не е налице обезпечителна нужда, тъй като длъжникът притежава имущество, достатъчно да погаси задълженията към приходната агенция, още повече че същата е привилегирован кредитор съгласно чл. 136 от, Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Ето защо изначално не е налице обезпечителна нужда по смисъла на чл. 195, ал. 2 от ДОПК. Предвид изложеното счита, че неправилни са в този смисъл развитите подробни съображения в обжалваното Решение, доколкото не са изложени никакви конкретни мотиви от страна на Директора на ТД на НАП С. за необходимостта от налагането на запори върху вземанията на жалбоподателя от Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ). Единственият мотив, който се изтъква в обжалваното решение, е, че „ПРОФИЛЕНД АГРО“ ООД, ЕИК[ЕИК] не бил погасил доброволно установените и изискуеми публични задължения, от което следвало, че е налице затрудненост на събирането на изискуемото и установено публично вземане (стр. 3, абзац втори от обжалваното Решение). В тази връзка твърди, че няма никакви събрани от публичния изпълнител данни, че събирането на съответното установено и изискуемо вземане ще бъде затруднено или невъзможно, тъй като „ПРОФИЛЕНД АГРО“ ООД притежава достатъчно имущество, което да покрие публичните задължения, още повече като се има предвид и наличието на привилегия на вземанията на държавата съгласно чл. 136 от ЗЗД.

На следващо място се излага, че наложената от публичния изпълнител обезпечителна мярка е незаконосъобразна поради противоречието ѝ с материалния закон, поради което Директора на ТД на НАП С. следваше да я отмени. Така запорираната сума представлява субсидия, предназначена за подпомагане на земеделския стопанин и като такава същата е несеквестируема, доколкото е целева, отпускана от средствата по фондове на Европейския съюз, за което релевира подробни съображения. Счита за неправилни развитите съображения от страна на Директора на ТД на НАП С., с които обосновава секвестируемост на субсидиите, получавани от земеделските производители. В тази връзка се твърди, че цитирания в обжалваното Решение съдебен акт - Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 13.10.2022 г. по дело C-698 / 20, е неотносим към настоящия случай.

Моли съдът да отмени обжалваното Решение като неправилно и незаконосъобразно, претендира разноски в производството.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от адв. Н., с приложено пълномощно по делото. Моли съда да уважи жалбата по изложени съображения в нея. Претендира присъждане на разноските по предоставен списък. Депозира молба по делото на 10.04.2025г., с документи, касаещи административното производство по наложеният ПНОМ.

Ответникът – изпълнителният директор на ТД на НАП С., чрез процесуален представител – юрисконсулт Е., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна, а решението на директора на ТД на НАП и потвърденият с него отказ за отмяна на обезпечителни мерки да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото, преценени по отделно и в тяхната съвкупност,

приема за установено следното:

Срещу „ПРОФИЛЕНД АГРО“ ООД с ЕИК[ЕИК] е образувано изпълнително дело №241518670/2024 г. по описа на Агенция за държавни вземания. На лицето е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С240022-048-0065885/27.05.2024 г., в което е посочено, че задълженията на дружеството са в общ размер на 82 298,27 лв., в това число главница и лихва към 27.05.2024 г., подробно посочени в съобщението. Съобщението е връчено на 28.05.2024г. по електронен път.

На 09.10.2024 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0094729/09.10.2024 г. от Н. И. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице - Държавен Фонд „Земеделие“, във връзка с получено уведомление за предстоящо плащане по заявление №22/725419/0600378, за сумата от 21 695, 31 лв. Изпратено е запорно съобщение с изх. №С240022-119-0035532/09.10.2024 г. до Държавен Фонд „Земеделие“, издадено на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК.

„ПРОФИЛЕНД АГРО“ ООД с жалба с вх. №53-03-4256/ 18.10.2024г. по регистъра на ТД на НАП С. е обжалвал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0094729/09.10.2024 г.

В резултат е издадено и процесното Решение № ПИ-325/31.10.2024 г. на Териториалния директор на НАП С., с което е оставена без уважение жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0094729/09.10.2024 г., издадено от Н. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което се налага запор на вземане от Държавен фонд „Земеделие“.

При така установеното от фактическа страна, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на акта, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 197, ал. 2, вр. с чл. 208, ал. 2 от ДОПК, при спазване на принципа за задължително оспорване на действията на публичния изпълнител по административен ред. Горното налага извода за нейната допустимост.

Съгласно чл. 208, ал. 1 от ДОПК, отмяната на наложени обезпечения се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ДОПК. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно. Отказът за отмяна на обезпечението може да бъде обжалван по реда на чл. 197 от ДОПК в 7-дневен срок от съобщаването му. Разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК към която препраща чл. 208, ал. 2 от същия кодекс предвижда, че оспорването се извършва пред директора на компетентната териториална дирекция на НАП, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок от получаването на жалбата. Съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК, решението на органа по, ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя. В нормата на чл. 208, ал. 3 от ДОПК са определени и условията, при които решаващият орган, респ. съдът, отменя наложената обезпечителна мярка. Или предмет на съдебен контрол в

настоящото производство са отказът на публичния изпълнител за отмяна на наложени обезпечения и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП.

При така определения предметен обхват на спора и след извършената на основание чл. 160, ал. 2, вр. с чл. 144, ал. 2 от ДОПК проверка, съдът намира, че оспорените Решение № ПИ 325/31.10.2024 г. на директора на ТД на НАП - С. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0094729/09.10.2024 г. на публичен изпълнител при същата ТД на НАП, са издадени от компетентни органи, при спазване на установената форма. Не се установява при издаването на отказа и на потвърждаващото го решение да са допуснати съществени нарушения на процесуални правила.

При постановяването на същите обаче неправилно е приложен материалният закон:

По делото не са спорни от фактическа страна обстоятелствата, че жалбоподателя има непогасени публични задължения, като и че е получавал безвъзмездна финансова помощ за дейността си като земеделски производител, като последното се установява и от приетото по делото заключение по изслушаната съдебно-икономическа експертиза.

Основният спорен между страните въпрос се свежда до това дали плащанията от Държавен фонд "Земеделие" представляват секвестрируемо имущество, върху което може да бъде насочено принудително изпълнение.

На първо място, следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 213, ал. 1 от ДОПК, аналогично на чл. 444 от ГПК, прогласява принципа за пълната секвестрируемост на имуществото на длъжника. Когато се касае за изключение от принципа, несеквестрируемостта следва да е предвидена изрично в закон, съгласно чл. 444, т. 8 от ГПК. От своя страна специалната норма на чл. 213 от ДОПК не предвижда такива изключения, като в частност субсидиите от Държавен фонд "Земеделие" към земеделските производители, не са посочени изрично в специалния закон. Следва да се има предвид обаче, че приложимата към казуса нормативна уредба е по-широка и включва както националното, така и правото на Европейския съюз.

В чл. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ са уредени различни форми на финансово подпомагане: държавно подпомагане; прилагане на схеми за директни плащания в съответствие с Общата селскостопанска политика на ЕС, както и прилагането на мерките от Програмата за развитие на селските райони. Средствата, с които се субсидират земеделските производители, включват такива от държавния бюджет на Република България и от бюджета на Европейския съюз, в различно съотношение.

По своето естество и предназначение средствата, отпускани от фондовете на ЕС по схемите и мерките за подпомагане на земеделските производители, също са публични финансови средства съгласно чл. 17а от ЗПЗП, а съобразно § 1, т. 50 от ДР ЗПЗП, предоставянето им съставлява публично финансиране. Според предвиденото в чл. 11а, ал. 1, т. 2 от ЗПЗП, Държавен фонд "Земеделие", действащ като Разплащателна агенция за България, извършва разплащания по схемите и мерките за подпомагане на Общата селскостопанска политика.

Регламент /ЕС/ № 1306/2013 съдържа уредбата на финансирането, управлението и мониторинга на Общата селскостопанска политика. Според изложеното в преамбюлната част на този регламент, бюджетът на Съюза следва да финансира разходите по Общата селскостопанска

политика, включително разходите за развитието на селските райони чрез Фондовете. Съгласно чл. 3 от регламента, с оглед постигането на предвидените вДФЕС цели на Общата стопанска политика, финансирането на различните мерки, попадащи в тази политика, включително мерките за развитие на селските райони, се извършва от Европейския фонд за гарантиране на земеделието /ЕФГЗ/ и Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони /ЕЗФРСР/, като фондовете са включени в общия бюджет на Европейския съюз. С оглед на това, се налага изводът, че получаваните от длъжника като земеделски производител субсидии по различните схеми и мерки за подпомагане от европейските фондове, чрез Държавен фонд "Земеделие", в частта, която не е целево предоставена от държавния бюджет на България, представляват публично финансиране от бюджета на Европейския съюз, което също е целево.

Съобразно Регламент /ЕС/ № 1306/2013, бенефициери на тези плащания - в пълния им размер, съгласно чл. 11 от Регламента, са регистрираните земеделски производители, а целта е влагане на средствата от ЕС в осъществяваната от тях дейност по схемите и мерките в рамките на общата селскостопанска политика. Регламентът предвижда плащанията да се извършват навреме, за да могат да се използват от бенефициерите ефективно по предназначение. Същността на така посочената уредба е субсидиите да достигнат персонално до бенефициерите и да се употребят за целта, за която са отпуснати, откъдето следва правният извод, че финансирането е и целево. Всяка мярка от общата селскостопанска политика следва да бъде предмет на мониторинг и оценка, а имената на бенефициерите се публикуват, с оглед засилване на публичния контрол относно разходването на предоставените им средства. От изложеното следва, че и при средствата от ЕФ като част от сумата на субсидията се касае за публично целево финансиране. Поради това, единственият овластен да получи средствата в пълния им размер е бенефициер - земеделски производител. Следователно, тези средства също не могат да бъдат използвани за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания и на вземания на трети лица.

Съдебната практика е константна, че Регламентът е акт с общо приложение, който се прилага пряко в държавите членки на ЕС. Т. в случая означава, че цитираната норма на чл. 11 от Регламент /ЕС/ № 1306/2013 г. дава право на жалбоподателя да се позове на нея пред орган на държава членка и да обоснове несеквестрируемостта на тези субсидии, за което говори правото му единствен да ги получи и то в пълен размер. Освен това да иска от съда да я приложи, когато национална правна норма и противоречи. Това произтича от принципа на примата на правото на ЕС, който изисква от националните съдилища да защитят правата, които правото на ЕС дава на гражданите на държавите членки, дори когато национални правни норми му противоречат. В случая не става въпрос за същинско противоречие, а за същностна черта на правото на ЕС, което е правна система, която действа едновременно с националното законодателство. Цялостната логика на публичното целево финансиране на ЗП със средствата от фондовете на ЕС изключва възможността тези субсидии да бъдат предмет на принудително изпълнение за публични задължения. Видно от ЗДБ, структурата на същия не включва попълването му със средства от европейските фондове по този ред - чрез принудително изпълнение върху публично целево финансиране от фондовете на ЕС.

С оглед този специален императивно установен режим те съставляват несеквестрируеми вземания на земеделския стопанин, макар европейското и националното право да не съдържат изрична разпоредба, където е употребен този израз, то смисълът е точно такъв. След като финансирането от ЕС за земеделските стопани е целево, като не се допуска то да преследва цел, различна от осъществяване на специалните политики на ЕС за развитие на селското стопанство и това, че за

бенефициерите е предвидено по императивен начин правото да получат цялата помощ, която им е отпусната и е с източник средства от ЕС, то се налага изводът, че тези средства не могат да бъдат изплащани на лице, различно от бенефициера и да имат различно предназначение от това, за което са отпуснати. Изложеното означава, че към тях не може да бъде насочено принудителното изпълнение, независимо че плащанията от ДФ „Земеделие“ не покриват в пълнота нормативната защита от принудително изпълнение по чл. 100, ал. 2 във връзка с чл. 100, ал. 1 от Закон за държавния бюджет на Република България за 2023 г. (отм.). Да се приеме обратното означава да се допусне противоречие с нормата на чл. 11 от Регламент ЕС № 1306/2013 г. и цялостната логика на публичното целево финансиране на земеделски производители със средствата от фондовете на ЕС. В крайна сметка тези средства на ЕС не са отделени за финансиране на бюджета на държавите членки и не могат да се ползват с такава цел.

Отделно от горното, изразходването на отпуснатите целеви средства от Държавен фонд „Земеделие“, подлежи на контрол по отделен ред, а установяването, че те не са използвани по предназначение би довело както до връщането им в европейския бюджет, тъй като подлежат на възстановяване, респ. до финансови корекции или налагане на санкции, както на земеделския производител, така и на държавата, тъй като неизползването на средствата по предназначение е станало чрез нейните органи. Поради това, тези средства няма как да послужат за друго, освен за тази дейност, за извършването на която са отпуснати и предоставени на конкретния бенефициер.

От изложеното следва, че е въведено допълнително основание за несеквестрируемост на средствата от субсидии, извън нормата на чл. 213 от ДОПК. Визираните парични средства са целеви и са предназначени за подпомагане на земеделските производители в съответствие с чл. 4, ал. 3 и чл. 20 от Конституцията на Република България, и след като тези средства се предоставят в публичен интерес, то същите не могат да бъдат обект на индивидуално принудително изпълнение.

Съгласно т. 13 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, несеквестрируеми са вземанията на длъжника по сметка в банка, когато по сметката постъпват само плащания по напълно несеквестрируеми вземания, или вземания по които не се допуска принудително изпълнение. Когато по сметката на длъжника наред с постъпленията от несеквестрируеми вземания и вземания, по които не се допуска принудително изпълнение постъпват и плащания по други секвестрируеми вземания, изпълнението върху наличността по такава сметка е недопустимо над общия размер на другите секвестрируеми постъпления.

Правомощията на решаващия орган и съда при обжалване на отказ за отмяна на обезпечението са изрично визираны в разпоредбата на чл. 208, ал. 3 от ДОПК, където се посочва, че съдът отменя обезпечението, при наличието на посочените в разпоредбата условия. С оглед на това, следва да бъде отменено и постановлението за налагане на обезпечителни мерки в частта за наложен заповед върху вземане от трето задължено лице - Държавен Фонд „Земеделие“, във връзка с получено уведомление за предстоящо плащане по заявление №22/725419/0600378, за сумата от 21 695, 31 лв.

Следователно, несеквестрируемостта на сумите от субсидии, изплащани от ДФ „Земеделие“ обуславя незаконосъобразност на оспорваните актове и е основание за

тяхната частична отмяна до размера на получаваните от жалбоподателя субсидии.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че веднъж преведена, субсидията спира вече да бъде целева и се превръща просто в парични средства, по отношение на които могат да се провеждат обезпечителни и принудителни мерки. Самата субсидия е парична сума, но с целеви характер.

На следващо място, преценката да бъдат наложени обезпечителни мерки, а именно - че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане, следва да бъде основана на липсата на активно поведение от страна на длъжника по погасяване на задължението, както и липсата на доходи и имущество за покриването на това задължение към фиска. Такива мотиви не се съдържат нито в процесното ПНОМ, нито могат да бъдат изведени от преписката по издаването му. Няма данни дали и как е било изследвано имущественото състояние на жалбоподателя, има ли налично и секвестрируемо имущество и/или такива доходи. Не са изследвани както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, доколкото обезпечителната мярка трябва да съответства на вземането на държавата.

По изложените съображения съдът счита, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено при неспазване на законоустановената форма – липса на мотиви и горестоящият административен орган – Директорът на ТД на НАП – С., е следвало да го отмени. Затова като незаконосъобразно, процесното решение, с което постановлението е потвърдено, подлежи на отмяна, както и подлежи на отмяна самото постановление.

По изложените мотиви съдът намира, че жалбата се явява основателна. Предвид установената несеквестрируемост на сумите от субсидии отДФЗ следва отмяна на оспорените актове - решението на директора на ТД на НАП С. и на постановлението за налагане на обезпечителната мярка в частта, с която е наложен заповор върху несеквестрируеми вземания на длъжника - постъпващите от Държавен фонд „Земеделие“ суми посочени в ПНОМ.

При този изход на делото разноси на ответната администрация не следва да се присъждат. Своевременно заявено и основателно предвид разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК, е искането на оспорващото дружество за присъждане на разноси. В случая претендираните разноси се изразяват в заплатена държавна такса за образуване и разглеждане на делото, в размер на 50, 00 лева, и заплатено, съгласно Договор за правна защита и съдействие 100543/06.11.2024г. /л.40/, адвокатско възнаграждение, в размер на 2350, 00 лева. Ответната страна е направила възражение за прекомерност, което съда счита за основателно, предвид фактическата и правна сложност на делото и факта, че е проведено едно съдебно заседание. Предвид това на жалбоподателя се следват разноси съобразно нормата на 8, ал.3 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ ЗА АДВОКАТСКА РАБОТА в размер на 1000 лева и 50 лева държавна такса.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №ПИ-325/31.10.2024 г. на Териториалния директор на НАП С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0094729/09.10.2024 г., издадено от Н. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което се налага заповед за вземане от Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите - С., да заплати на „ПРОФИЛЕНД АГРО“ ООД, ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 1050 /хиляда и петдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: